

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio V. Quid de futurorum cognitione in Deo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

S. Thom.
q. 10.

Consequentiam probo: quia non repugnat infirmitudo actuum reflexorum; quibus iam cognoscitur omnia obiecta in singulari. Ne hæc cognitionum multitudo erit comprehensio Dei: quia comprehensio est vnus actus attingens simul Deum, & omnes creaturas. vel sunt duo, alter in Deum, ex quo oritur: alter in omnia creabilia: quia prior exprimit omnes conceptus Dei, etiam vt relatos ad creaturam: ex quo deriuatur omnium creaturarum cognitio: sed nullus actus ita repræsentat Deum: ac propterea nulla est ibi comprehensio, nec cognoscitur Deus vt potens omnium simul, & vt omnia conferens & dirigens. De quo à §. 241.

SECTIO V.

Quid de futurorum cognitione in Deo?

§. 76. **C**ognitio futurorum est difficilior explicari, quo pacto cognoscantur in Verbo. Breuiter dico, in essentia diuina vt in obiecto cognito, non posse cognosci aut creaturam vllam existentem, aut decretum liberum Dei, aut scientiam visionis. Ratio est, quia obiectum formale & primarium ducit in materiale & secundarium, propter connexionem cum illo: est enim obiectum formale, quod prius cognitum ducit necessariò in materiale: sed essentia Dei secundùm se nullam habet connexionem cum creatura vt existente, nec cum scientia, aut actu libero: ergo non potest esse obiectum formale ducens in creaturas: supposito autem quòd existant, est contingens, quæ potuit non esse, vt ergo anima prius cognita non potest esse principium ducens in suos actus liberos: ita nec essentia diuina in suos. Nec opus est hoc ad comprehensionem, nec super comprehensionem.

§. 77. Deus cognoscens seipsum, cognoscit suos actus liberos, non in sua essentia vt in obiecto cognito; sed immediatè in ipsis actibus: vt autem creaturas, quæ contingunt dependenter à libertate creata, cognoscat in ipsis, an in decretis circa illas; non est huius instituti.

§. 78. Beatus non videt actus liberos, nec scientiam Dei in essentia vt prius cognita: sed vno actu intruetur essentiam Dei vt est ens necessariò existens, & liberis actuum diuinorum denominationes; ac si essent duo obiecta realiter distincta cognita comitantè. non aliter ac si animam, & eius actus liberos cognosceremus vnico actu. Actus ille est beatus creaturam: quia terminatur ad essentiam Dei; non verò formaliter vt terminatur ad actum formaliter, vt denominatur liber: cum enim vt liber nihil addat perfectionis supra essentiam, non est obiectum beatus sub eo respectu; sed sub conceptu necessario existentis. Quia verò ille actus est Dei in se, non solum vt est Deus, sed vt sciens futura; in illa scientia vt in obiecto formali primò cognoscuntur creaturæ vt existentes; ob quod dicuntur in Verbo cognosci.

SECTIO VI.

Verum in Deo possint vno actu videri omnia creata vt existentia aliquando?

SVBSECTIO I.

Quid absolute de questione?

§. 79. **S**atis constat ex §. 65. ad 71. non posse alium quem à seipso cognosci, nec in indiuiduo, nec in specie, nec posse esse cognitionem claram infinitorum actuum reflexorum iuxta seipsum. Vnde liquidò constat, visionem beatam vt existentem non cognosci à se ipsa; nec item infinitos actus reflexos intellectus & volutatis circa illam. Hanc autem questionem moui ad examinandas aliquorum rationes, quibus probant, eam à se ipsa cognosci, aut non cognosci.

SVBSECTIO II.

Quibus sentiatur pars affirmans?

§. 80. **V**isionem beatam esse reflexam supra se ipsam, & à se ipsa cognosci, docet magni Theologi: ex recentibus P. Valquez in 1. 2. disp. 15. n. 20. asserens se non videre, cur id repugnet: P. Suarez 1. p. lib. 2. de visione c. 18. n. 9. in eam partem se vt probabiliorē inclinari: P. Salas in 1. 2. q. 3. tract. 2. disp. 3. sect. 4. nu. 24. Aegidius de Præsentatione to. 1. de Beatitudine lib. 4. q. 9. a. 6. §. 2. n. 8. & alij; afferunt Bonauenturam in 3. dist. 14. a. 1. q. 13. ad vltimum, nihil eis fauentem.

§. 81. Probant Primò: quia lux est ratio vt se ipsa videatur, & alia propter ipsam: ergo visio videt se, & alia. Nego consequentiam: arguitur enim ab obiecto formali ducente in obiectum materiale, ad rationem formalem videndi: vt ergo visio lucis non se videt, ita nec visio Dei. Visio potest alio actu reflexo videri, vt lux oculis: sic autem visio ducet in cognitionem aliarum rerum. Quòd si hoc argumentum aliquid probaret, illud maximè, quòd visio non posset se ipsam non videre. quod tamen P. Suarez affirmat, negat P. Salas, cum alijs: at illa necessitas esset absurda: quia omnis visio esset natura sua inamissibilis etiam diuinitus. item si præstetur in exemplo lucis; obiectum formale visionis non esset Deus, vt color lucis non est obiectum formale; hoc autem esset ipsa visio, vt est lux comparata visui.

§. 82. Secundò probant: Visio est participatio diuinæ visionis in supremo ordine & gradu participabili: sed visio diuina cognoscit se ipsam: ergo & nostra beata. Confirmatur Primò: quia ob eam participationem visio sibi vendicat, vt cum summa simplicitate sit eminenter complexa, iudicativa, & distinctiva: cur non erit reflexa? Confirmatur Secundò, ex B. Thoma 1. p. q. 87. art. 3. vbi in angeli cognitione de seipso hanc reflexionem admittit. Confirmatur Tertio, ex multorum Philosophorum opinione, asserentium sensus externos hac reflexione gaudere: experiuntur enim se sentire. His Aegidius verissimam censet hanc opinionem.